

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

18. H.C. ZONDAG 13 – Waarom noemt gij Hem onzen Heere?

Vr. 33. Waarom is Hij Gods eniggeboren Zoon genaamd, zo wij toch ook Gods kinderen zijn?

Antw. Daarom dat Christus alleen de eeuwige natuurlijke Zoon Gods is, maar wij zijn om Zijntwil uit genade tot kinderen Gods aangenomen.

Vr. 34. Waarom noemt gij Hem onzen Heere?

Antw. Omdat Hij ons met lichaam en ziel van al onze zonden, niet met goud of met zilver, maar met Zijn dierbaar bloed gekocht, en van alle heerschappij des duivels verlost heeft, en ons alzo Zich tot een eigendom gemaakt.

1. Het geloof erkent en houdt de Heere Jezus Christus, op het getuigenis van het heilig Evangelie, voor de eniggeborenen des Vaders, dat is, voor de eeuwige, natuurlijke Zoon Gods (Vraag 33), die van alle eeuwigheid in de schoot des Vaders is, en wie de Vader bezat in 't beginsel Zijns wegs, voor Zijn werken, van toen aan, Spr. 8 : 22. Het geloof ziet de Zoon wezenlijk in de Vader, en verschijnende uit dat heerlijke Goddelijke Wezen des Vaders, aan ons arme, blinde en verloren zondaren. Wat wil dit zeggen? De Heilige Schrift noemt het ons wel duidelijk genoeg, zeggende: *gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf*, Joh. 5 : 26, maar noch engel, noch mens begrijpt recht, welke taal of beschrijving dit eigenlijk is. Wij zijn slechts van gisteren, en ziet, Zijn uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid, Micha 5 : 1. Nochtans belieft de Heere Jezus Zichzelf in de spiegel van het Evangelie, door Zijn Geest zodanig te ontdekken aan al Zijn gelovigen, hoewel niet aan een ieder met evenveel licht en duidelijkheid, dat zij Zijn heerlijkheid aanschouwen: een heerlijkheid, als des Eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid, Joh. 1 : 14.

Wat ziet de gelovige dan niet een onuitsprekelijke Majesteit, Goddelijkheid, Hoogheid en Algenoegzaamheid in Christus' dierbare Persoon, en hoe Hij en de Vader een zijn, Joh. 10 : 30, en wat een oneindig en allerwezenlijkst onderscheid er is, tussen Hem en degenen die, gelijk de Catechismus zegt, enkel om Zijntwil tot kinderen Gods zijn aangenomen! Er is tussen een gering stofje van de aarde en de heerlijke zon aan de hemel nog veel meer gelijkheid, naardien die beide toch geschapen zijn, dan daar ooit zou kunnen vallen tussen Christus en de gelovigen. En toch maakt de genade hier een wonderlijke gelijkheid en vereniging tussen die twee ongelijke partijen, waar ook de Engelen

begerig zijn in te zien, 1 Petrus 11 : 12. Hij is Gods eeuwige en wezenlijke Zoon, en zij worden ook, door Zijn verdiensten, voor eeuwig Gods kinderen. *Hij, die heiligt, en zij die geheilgd worden, zijn alle uit Eén, om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen*, Hebr. 2 : 11. Hier moet zelfs het sterkste geloof voor bezwijken en wegzinken in de diepste neerbuiging voor de heerlijkheid van Christus, en uitroepen: *"Wat is die heilige Zoon des levenden Gods niet ontzagelijk en hoog verheven, dat al Gods Engelen Hem aanbidden, en alle uitverkorenen onder de kinderen van de mensen zich laag vernederen voor Zijn voeten, dat is maar weinig bij de oneindige eer die Hem toekomt, als de Eniggeborene van de Vader."* Voorzeker, de ogen, welke hier eens gezien hebben, zullen niet weer terugzien naar de schaduwachtige heerlijkheid van de nietige schepselen. Want alle heerlijkheid, die er is, gaat verdwijnen, zo spoedig als maar die eeuwige Zoon Gods in de harten van de gelovigen eens recht op Zijn troon geklommen is. En zij, die dat heerlijke beeld des Vaders veel mogen aanschouwen met ongedekt aangezicht, worden allen naar dat beeld ook in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest, 2 Kor. 3 : 18.

Het ongeloof is altijd gewoon, graag te zien op een geschapen heerlijkheid, maar het geloof bemint alleen het gezicht *van de Koning der eeuwen, de onverderfelijke, de onzienlijke, de alleen wijze God, in Zijn Zoon Jezus Christus*, 1 Tim. 1 :7. Hier houdt het zich dan vast, *als ziende de Onzienlijke*, Hebr. 11 : 27. En dit maakt het gemoed dan ook allengs geestelijk en hemelsgezind, en doet de ziel het aardse geheel verachten, als een ijdelheid der ijdelheden. Laat ik maar alleen, zegt het geloof, een gedurig gezicht van Christus hebben, zo kan het mij niet schelen al verlies ik dan uit mijn ogen dat glinsterend schijnsel van het stof der wereld. Ik wil niemands hoge geboorte nu meer benijden, als ik Hem alleen maar dagelijks mag aanschouwen en omhelzen, die geboren is, toen de afgronden nog niet waren, toen er nog geen fonteinen waren, zwaar van water, Spr. 8 : 24. O, zegt een hemelsgezind Christen, die glansrijke zoon van des Vaders Goddelijke heerlijkheid kan mij licht en warmte genoeg geven, daar ik hier gezeten ben als een eenzame mus op het dak. Al treden mijn vrienden en metgezellen ook ter zijde mij heen, zegt Gij mij slechts aan, Die mijn ziel lief heeft, waar Gij weidt, waar Gij de kudde legerd in de middag, Hoogl. 1 : 17; want een straaltje van Uw glansrijke heerlijkheid, een opslag van Uw ogen op mijne arme ziel is mij veel meer waard dan al de luister van deze wereld.

De *arme geveinsde* mag nu ook al veel van Christus heerlijkheid aanschouwen, en in verwondering uitroepen: *"Gij zijt veel schoner, dan de mensenkinderen, Ps. 45:3, en wie mag in de hemel tegen de Heere geschat worden? Wie is de Heere gelijk onder de kinderen der sterken?"* Ps. 89 :7, maar het is slechts een koud licht en een donker maanschijnsel. Hij moest maar de gloeiende zoon aanschouwen, die het wezenlijke beeld Gods is, maar hij ziet nu nog duizend flikkerende sterrenlichten, waar zijn oog steeds in verdwaalt. Welke heerlijke gezichten de geveinsden ook krijgen mogen van de waarachtige Zoon Gods, deze zijn toch niet bekwaam, om hen te bewegen hun ogen maar alleen op Hem te bevestigen, en van zichzelf en van alles af te zien, maar zij zullen met Lots vrouw nog altijd omzien naar Sodom, en in de verzoeking zullen zij duidelijk genoeg betonen, dat zij nog meer trek en begeerte hebben tot een schotel van dat rode moes van de aardse genietingen, dan tot de onzichtbare heerlijkheid van Christus. Een kunstig huichelaar weet gemakkelijk zijn ogen te slaan op de Heere Jezus, en Zijn Goddelijke schoonheid aan te zien met een verrukkende verwondering, die hem vele dingen aan de mensen zal doen zeggen tot Zijn lof, en toch heimelijk met zijn hart ook te hunkeren naar wereldse eer en voorspoed. Ja, wanneer hij nu eens recht op de proef gesteld wordt, dat hij noodzakelijk een keuze moet doen tussen het zienlijke en het onzienlijke, dan zal hij al zijn kennis van Christus en al zijn liefde en ontzag voor Hem listig genoeg weten aan te leggen, om die dienstbaar te maken aan zijn bijzondere einden, welke doorgaans in datzelfde kanaal lopen, als van Simon de tovenaer, die alleen maar arbeidde, om wat groots te zijn onder de mensen, Hand. 8 : 9. Men moet van een geveinsde, hoe geestelijk hij ook weet te spreken, toch anders niet verwachten, wanneer het er op aankomt, dan dat hij zich dan naar de tijd zal voegen, en dat hij zorgvuldig zal acht geven op het gelaat van degenen, waar hij zijn meeste gunst en voordeel van tegemoet ziet, en indien hij anders niet

kan komen in de haven van zijn begeerte, dan met zijn streek en koers zo ten naaste bij op half wind te nemen, dan moet men er maar in 't minst niet aan twifelen, of hij zal het zeker zo ook doen, en dat hij het aan de ware gelovigen zal overlaten, om liever alles om Christus' wil te verzaken, dan Hem Zelf te verliezen. Al wie op het schone licht en op het zoet gesprek van de tijdgelovigen van Christus meer staat wil maken, die zal zich eindelijk zeer bedrogen vinden, want hun licht kan door geen donkere wolken heen schijnen, maar ter middernacht, in de duisternis, als het licht van de ware kinderen Gods te helderder zal lichten, gaan hun lampen doorgaans uit, bij gebrek aan olie in hun vaten, Matth. 25 : 8.

Waar dan nu zodanig schijnsel van Goddelijke heerlijkheid komt afstralen van het aangezicht van Christus, de Zoon Gods, op de zielen van der oprecht gelovigen, door de werking van de Heilige Geest, daar kan het niet anders zijn, of zij, aanschouwende die heerlijkheid in de heldere spiegel van het genaderijke Evangelie, moeten Hem dan ook gelovig omhelzen als hun dierbare Koning en Heere, die hen (volgens vraag 34) met lichaam en ziel van al hun zonden, niet met goud of met zilver (want deze is maar een nietige en onwaardige prijs), maar met Zijn dierbaar bloed gekocht, en van alle geweld des duivels verlost, en hen alzo Zich tot een eigendom gemaakt heeft. Dat de Heere Jezus Christus de wezenlijke en eeuwige Zoon des Vaders is, gegenereerd uit het eigen wezen des Vaders, en alzo de natuurlijke Heere en erfgenaam van alles, door welke Hij ook de wereld gemaakt heeft, Hebr. 1 : 2, zulks zou ons arme ellendige zondaren op zichzelf weinig baten, want ook de duivel gelooft geredelijk de waarheid, en een van zijn onreine geesten kon zelfs tot de Zaligmaker zeggen: "*Gij Jezus de Nazarener, zijt Gij gekomen, om ons te verderven? Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods*, Marc. 1 :24. Maar het oprecht geloof, steunende op de beloften van het Evangelie, ziet de hoge en almachtige Zoon van de eeuwige Vader tevens ook aan, als zijn gezegende Middelaar en Verlosser, en omhelst Zijn dierbaar kruisbloed als het gewichtige rantsoen of losgeld, waarmee Hij ons, verloren zondaren, van de zonde en van des duivels macht verlost, van de eeuwige dood en verdoemenis vrijgekocht, en ons geheel tot Zijn volk en eigendom gemaakt heeft, gelijk zulks in het voorgaande al bereids is voorgesteld, en in 't vervolg nog nader zal aangewezen worden.

De waarachtige en geestelijke toe-eigening van die grote genade van Christus maakt dan, dat de gelovigen zichzelf geheel aanmerken als Zijn verlost en verworven eigendom, en dat zij Hem ook hartgrondig omhelzen als hun waarachtig Hoofd en Koning. En uit die grond ontstaan dan ook hun oprechte liefde en vrees en hun standvastig vertrouwen en aankleving, welke zij steeds aan Hem bewijzen. Dit doet hen gedurig met Thomas zeggen: *mijn Heere en mijn God*, Joh. 20 : 28. Ja, dit doet hen zo hartelijk zuchten en verlangen naar een nadere gemeenschap met hun dierbare Zaligmaker, en dat zij Hem maar in alles steeds mochten gehoorzamen, en zich kinderlijk van Hem laten leiden door Zijn raad, Ps. 73 :24, als die weten, wat een zaligheid het is, dat Lam zo maar te volgen, waar het ook henen gaat, Openb. 14 :4. En dewijl hun zondig vlees zich hier geheel tegen aankant, en aan Christus de Heere de minst oprechte en schuldige gehoorzaamheid niet wil bewijzen, zo veroorzaakt zulks hun dan ook een gedurige strijd en droefheid, en zij brengen dit hun weerspanning vlees met duizend zondige gebreken en verdorvenheden, die daarin wonen dan steeds in geloof tot Hem, en leggen het ootmoedig en met innige beschaamdheid en zelfbeschuldiging neer aan Zijn voeten, opdat Hij het Zelf door Zijn genade in hen moge doden en ten onder brengen.

Kortom de ware gelovige verstaat wat het te zeggen is: *dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder*, Ps. 45:12. En daarom neemt hij voor in de kracht des Geestes van zijn getrouwe Heere en Zaligmaker, om niet eer te rusten, voor dat het daar gekomen zal zijn, dat hij zichzelf geheel voor Hem zal neerbuigen, en dat het zal heten, Christus alles en hij niets. En daar zal hij dan zijn lang verwachte vrede en zaligheid eens vinden, als hij nu volkomen aan zijn Heere Jezus Christus met lichaam en ziel zal onderworpen zijn, en niet meer tegen Hem zal zondigen. En in die reinigmakende hoop leven en sterven alle ware gelovigen.

Dit is al heel wat anders, dan met de *geveinsde waangelovigen*, die Christus slechts dienen op een los akkoord, en tot Hem zeggen: *Heere, Heere*; en toch niet kunnen dragen, hetgeen daar geboden wordt, Hebr. 12:20. Voorzeker, de ootmoedigste en blinkendste *geveinsde*, die er in de wereld leeft, wanneer hij maar eens zo ver is ingewikkeld, dat hij vuur gevat heeft op het dadelijke genot van een zondige begeerlijkheid, zal dan altijd veel meer werk maken van zijn eigen zin, dan van de Goddelijke regering en hoogheid van Christus, zijn Heere, hoewel hij toch echter geenszins zal nalaten, zijn zaken te behandelen met een schijn van teerheid en vroomheid, zo veel als hem zulks maar doenlijk is. Wanneer de hemelse genade 's mensen hart niet waarlijk in de grond vernieuwd en geheiligd heeft, om zich geheel onder de koninklijke scepter van de Zoon Gods neer te buigen, dan is de plechtigste verbintenis aan Hem in geen andere zin te verstaan, dan dat men Hem alle liefde en aankleving en alle gehoorzaamheid en vrees steeds zal bewijzen, zo veel als het de *vleselijke begeerlijkheid* - welke der *geveinsden* heer en koning is, - maar immer lijden kan. Dit is waarlijk de hoogste en edelste offerande, welke enig huichelaar aan Christus kan doen, als hij plechtig tot Hem zegt: "Heere, Heere." En alles, wat hij nog meer mocht doen in de plicht van dadelijke gehoorzaamheid en onderwerping, dat doet hij dan tegen zijn hart, alleen, omdat hij het niet laten kan.